

ØSTRE Oslo Østre Frikirke hadde jubileumsgudstjeneste og misjonslotteri på kirkekaffen. De ulike aktivitetene i jubileumsåret har gitt 110 000 kroner til misjon, fra denne enkeltmenigheten.

Takknemlighet

Takk er ordet som går igjen i de lokale jubileumsmarkeringene for vårt felles misjonsarbeid som er 100 år. En delegasjon fra Taiwan ønsket å være med på feiringene i Norge og de brakte en stor takk til Frikirken for at kirkesamfunnet sendte misjonærer til Kina først og senere Taiwan. I Kristiansand var hele Søndre Presbyterium samlet og flere menigheter har sendt oss glimt av sine feiringer. På sosiale medier har folk også publisert bilder under taggen #misjon100

Se, jeg kommer snart

VIKTIG FOR KIRKESAMFUNNET

2 Frikirkens sommerfestival «Visjon» er blitt et årlig møtepunkt for enkeltmennesker og menigheter i Frikirken. En arbeidsgruppe har sett på arrangementets fremtidige rolle i kirkesamfunnet.

HISTORISK MØTE

8 Unni Westli har latt oss møte Anna Sommernes i en monolog hun har framført. Det var sterkt for både sønnen Per Sommernes og misjonsleder Terje Bjørkås å møte hverandre og historien.

MISJONSFEST I HERØY

12 Herøy Frikirkje hadde misjonstombola og sin vri på utfordringen om å lage lokalt misjonsjubileumsfeiring og utfordring til å leve misjonalt. «Høsten er moden, vil du gå?»

Sannheten tro i kjærlighet

Signerte samarbeidsavtale med Frikirkens søsterkirke på Taiwan

Synodeformann Wu og flere representanter fra Frikirkens søsterkirke på Taiwan var nylig på et ti dagers norgesbesøk. Flere menigheter i Frikirken

fikk besøk av delegasjonen fra Taiwan, som også tok seg tid til lunsj med de ansatte ved Frikirketorget i Oslo. Gjensynsgleden var stor da blant andre Ruth Nordseth, som har vært misjonær på Taiwan i over 30 år, også ble med på lunsjen. Under besøket benyttet synodeformannen fra Taiwan anledningen til å takke Frikirken for å sende ut misjonærer. Områdeleder i Midtøsten, Ingar Bø, tok gjestene fra Taiwan med på en historisk reise i Frikirkens misjonsarbeid. Før Wu og hans følge

reiste tilbake, signerte han og Frikirkens synodeformann Jarle Skullerud en ny samarbeidsavtale mellom søsterkirkene, i tråd med Synodestyrets vedtak tidligere i år. Frikirken i Norge og søsterkirken på Taiwan har samme trosgrunnlag, og vil samarbeide om kirke og misjon. Helt konkret innebærer samarbeidsavtalen å dele bønneemner med hverandre og be for hverandre, å sende hverandre informasjon om planer og visjoner, å besøke hverandre ved spesielle anledninger, å bi-

100 års feiring av Frikirkens misjon i Ankang

Samtidig som vi feirer 100 år for O.A.Sommernes sin reise til Kina i 1916, har menigheten i Ankang, sammen med kultur-eliten i Ankang, markert denne begivenhet.

For menigheten og byen har det betydd mye at Frikirkens misjonen valgte Ankang som sitt arbeidsfelt. Det misjonen representerte av kristen forkynnelse, undervisning og medisinsk hjelp har vært med å forme byens historie og vært til velsignelse for folket.

Til feiringen har mr. Liu Qingkang skrevet en bok om Frikirkens misjon i Ankang og omegn. Han har fått bruke alle de vel 300 bildene jeg har samlet om misjonærenes liv og virke. Dette er en bok som beskriver misjonens arbeid, sett med en kinesers øyne. Han har gjort mange intervjuer av eldre medlemmer av menigheten og folk som enda husker misjonærene fra da de virket i Ankang.

Jubileumsmarkeringen gikk over to dager. På den første samlingen hadde de en gjennomgåelse av starten med Sommernes sin ankomst til Ankang sommeren 1917. Da var han på rekognosering for å vurdere stedet. Neste person som kom var Anna Sommernes i 1919. En hel ettermiddag ble brukt å føre forsamlingen gjennom de viktigste hendelsene frem til kirkens plass i dagens samfunn.

Den andre markeringen fant sted på biblioteket i Ankang. En bokklubb på ca. 60 personer var møtt frem. De hadde boka til Liu som samtaleemne. Flere hadde verdifulle innlegg. En professor i historie sa til meg offentlig: Det er to ting jeg vil få si: Det ene er at det var klokt av dere å reise fra Ankang da revolusjonen pågikk. Det gjør at jeg kan sitte ved siden av deg her uten å være lei for at dere skulle ha lidd noe overlast om dere hadde forblitt hos oss. Det andre som er så viktig for oss er at dere har brakt hjem til oss den delen av historien som har vært fortid og ukjent for mange av oss.

Menigheten når langt ut i samfunnet, takket være den kontakten som vi i Frikirken har hatt med dem gjennom de siste 25 årene. Mange av lederne våre har vært på besøk. Alle dere kristne venner som har vært med på Kinaturene, har gjort et stort inntrykk på byen og menigheten. De ber oss inderlig om å ikke glemme dem. Det er stort at vi i Frikirken kan ta vare på kontakten med dem gjennom foreningen «Silkeveien». På "Silkeveiens" hjemmeside, silkeveien.org, kan dere følge med det som gjøres i Kina gjennom denne venneforeningen.

Johan Tidemann Johansen

(Illustrasjonsfoto fra Ankang: Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek)

Arbeider m

Frikirkens sommerfestival «Visjon» er blitt et årlig møtepunkt for enkeltmenesker og menigheter i Frikirken. En arbeidsgruppe nedsatt av Synodestyret har nå sett på arrangementets fremtidige rolle i kirkesamfunnet.

Tekst **Geir Arne Johansen**

«Hvorfor arrangerer Frikirken Visjon? Hva ønsker vi å oppnå? Utnytter vi potensialet i hva Visjon som sommerfestival kan være? Hvordan kan Visjon tjene kirkesamfunnet på best mulig måte? Hvem skal være målgruppe for Visjon – og hvordan når vi denne målgruppa? Ressursbruk på Visjon: Hvilke alternativer finnes for å løse utfordringer knyttet til underskudd? Hvordan tenke omkring bruken av ansatte på Visjon?» Dette er noen av problemstillingene som arbeidsgruppa, bestående av Geir Langen (synodestyret, leder), Berit Johanne Folkedal, Niclas Bengtsson og Børge Greaker (festivalleder for Visjon 2016), ble bedt om å svare på av Synodestyret.

Barn og unge

I sluttrapporten «Visjon i fremtiden» fra juni 2016 konkluderer arbeidsgruppa med at Visjon i fremtiden må spisses mot spesifikke målgrupper, der barn og ungdom, familier/foreldre, ledere og unge voksne er særlig prioritert. Arbeidsgruppas leder Geir Langen er likevel tydelig på at Visjon skal nå bredt, at dette er og skal være stor-samlingen til Frikirken. – Men skal vi nå alle kan vi ende opp med å ikke nå noen sånn skikkelig. Derfor har arbeidsgruppa be-

merket at det er noen grupper det for Frikirken vil være særlig viktig å nå med Visjon, og som vi ønsker at festivalen spisses mer inn mot. Barn og ungdom har allerede mye fokus og skal fortsette å ha det, og vi ønsker at et fortsatt sterkt familiefokus i større grad skal utruste foreldre som trossformidlere. Vi ønsker også en satsing på å involvere og nå Unge Voksne, samt at Visjon kan være et sted hvor ledere i menighetene kommer sammen, blir inspirert, lærer av hverandre og får retning, sier Langen. Han tror at festivalkonseptet som de ønsker videreutviklet kan være med å sørge for at også grupper som faller utenfor disse nevnte kan få noe som de finner attraktivt. – Sommerens Visjon var et godt eksempel på det. Så selv om noen grupper prioriteres sterkere, tenker vi at alle grupper skal trives på Visjon, sier Geir Langen.

Stor frivillig innsats

Han ønsker å rette en stor takk til alle frivillige som står på under festivalen. – Frivilligheten er helt avgjørende for å arrangere og gjennomføre et så stort arrangement, og samtidig er det med å holde deltakeravgiften nede. Det er fantastisk å se alle frivillige som står på og gir av sin dyrebare tid før under og etter Visjon. Dere er heltene, sier Langen. Han håper at Visjon kan være med å motvirke konsumentkulturen som brer seg i kristne kretser, og heller gjenspeile den disippelkulturen vi som kirke er kalt til å leve. – Frivillig tjeneste er en vesentlig side ved disippellivet. Å få tjene hverandre er en glede og et privilegium. Arbeidsgruppa ønsker at det jobbes videre med at frivillig tjeneste er en del av det å delta på Visjon. Så kan noen bidra mye, mens andre har anledning til å bidra mindre, sier Geir Langen. Han mener at Visjon er viktig for oss som kirke. – Vi ønsker at Visjon i fremtiden skal leve opp til navnet, og være en primærkanal for å kaste visjon

dra med undervisning/tale i hverandres sammenhenger, å støtte hverandres misjonsarbeid og oppmuntre menigheter i begge kirker til å opprette søsterrelasjoner med hverandre. Avtalen reforhandles etter fem år.

BESØK Delegasjonen fra Taiwan fikk møte Ruth Nordseth, Johan Tidemann Johansen og flere av Frikirkens tidligere utsendinger, under en lunsj i Frikirketorget lokaler i Linstowgate i Oslo.

Synodeformann Wu og Synodeformann Skulle- rudd gleder seg over fornyelsen av avtalen.

ed framtidens Visjon

og gi retning for oss som kirkesamfunn, menigheter og Jesusetterfølgere. Vi ønsker at Visjon skal brukes som et bevisst redskap til å bygge kultur i Frikirka, og til å nå våre mål! Synodeformann Jarle Skulle- rudd bekrefter at Synodestyret mener at Visjon er viktig å prioritere, og at de ønsker å videreutvikle arrangementet fremover. – Visjon er et viktig møtested for enkeltmennesker og menigheter i Frikirken. Dette er et viktig arrangement for inspirasjon og for å bygge fellesskap mellom frikirkemenighetene. Det er også en viktig arena for å sette agendaen for kirkesamfunnet, sier Skulle- rudd.

Fornøyde deltakere

Evalueringen etter årets Visjon viser at deltakerne generelt er fornøyd med at konseptet har gått mer fra å være et stevne til å bli en festival. I tillegg til parallelle aktiviteter på programmet, har Tunet

FELLESKAP Visjon er aktivitet og fellesskap med hverandre på tvers av alder, og fellesskap med Gud. (Illustrasjonsfoto Visjon 2016: Anne Kristine Wiecek)

blitt et sentralt møtepunkt. – Når vi gjør endringer med et mål om at folk skal trives godt i Tunet er det svært fornøyd lesing. Dette er vår første gang med så mye program i Tunet på Visjon, sier festivalleder Børge Greaker. Av evalueringen kommer det også frem at barn og unge trives på UngVisjon og Yess. – Det er godt for både arrangør og foreldre å vite at barna trives på UngVisjon. Yess har vært en suksess i mange år. I sommer dristet vi oss til noen endringer som fungerte godt. Vi er takknemlig for at så mange ønsker å komme tilbake. Dersom alle tar med seg en venn eller ti, kan vi fylle hele hallen neste sommer, sier Greaker. Samlingene i Stavernhallen og på Tunet har fått litt varierte

Geir Langen

Børge Greaker

Jarle Skulle- rudd.

tilbakemeldinger. – Men jevnt over har vi fått god score, og det er vi svært takknemlig for. Vi tar med oss alle tilbakemeldinger og vil forsøke å gjøre det enda bedre neste år, sier Greaker. Han vil rette en takk til alle som har tatt seg tid til å svare på spørreundersøkelsen. – Vi har stor tro på at alt kan forbedres, og dere er en viktig brikke for å få det til. Takk også til alle deltakerne på Visjon. Og til slutt vil jeg rette en ekstra stor takk til alle frivillige medarbeidere. Uten dere ville Visjon ikke være mulig, sier

han. I år ble det flere dugnadsoppgaver enn det har vært tidligere på Visjon. – Vi var veldig spente på hvordan det skulle bli tatt imot av deltakerne våre. Mange hadde gode grunner for ikke å delta på dugnad, men det er gledelig for oss at de fleste som deltok opplevde det meningsfullt. Vi trenger mange frivillige også for Visjon 2017. Så er det noe du har lyst til å bidra med, håper vi du tar kontakt så snart som mulig. Velkommen på Visjon 2017, sier festivalleder Børge Greaker.

LEDER

Anne-Kristine
Bjørgsvik Wiecek

Om kommunikasjonskultur på veien mot målet

I første Budbæreren etter ferien, skrev vi mye om Visjon men også om den nedbemanningen som har måttet skje for å få fellesarbeidets økonomi i balanse. Daglig leder på Frikirketorget Marit Ecklo Brevik begrunnet hvorfor innstramningen og dessverre nedbemanning var nødvendig, gitt Synodens vedtak om at menighetene skal betale mindre inn til fellesarbeidet i kirkesamfunnet. Dette har gitt reaksjoner, naturlig nok. Det er en viktig diskusjon. Hva skal fellesarbeidet gjøre på oppdrag av menighetene og hva skal vi gjøre FOR menighetene. Flere merket seg nok Breviks begrunnelse for nedbemanning, men fikk du med deg det hun sa om framtiden? På slutten av intervjuet reiste hun flere problemstillinger som er viktig å diskutere i høst på presbyteriemøtene og i 2017 på Synodemøtet.

«Vi må se på mål for hele kirkesamfunnet, ikke kun fellesarbeidet. Vi må stille spørsmålene; Hvorfor trenger vi Frikirken i Norge? Hvilken forskjell skal vi gjøre der vi er satt i Guds rike, hjemme og ute. Jeg håper at vi kan se at vi som jobber på Frikirketorget og dere i menighetene jobber mot et felles mål. Hva ønsker vi skal være våre målbare mål mot 2025? Hvor skal vi være da og hvordan komme dit?»

Vi må ta diskusjonen for stadig å vite hvorfor vi som kirkesamfunn har en berettigelse. Vi må våge å sette oss mål som arbeidsfellesskap og menigheter. Vi må vite hvor vi skal og hvorfor vi skal dit. Og mens vi går på den veien mot det målet, må vi snakke godt MED hverandre om det vi er uenig om og det vi er enig om. I stedet for å ha en utskjellingskultur eller en kultur der vi er tause i møte med hverandre, men veldig ivrig i å snakke dårlig bak ryggen på hverandre. Vi må tåle uenigheten og vi må tåle å gi hverandre skryt.

Som fellesarbeid og menighet må vi jobbe for en felles hensiktsmessig kommunikasjonskultur. På Synoden i 2008 kom det fram mye kritikk av kommunikasjonskulturen i Frikirken. Noe er tatt tak i, men vi har enda en jobb foran oss. Og kanskje blir vi aldri utlært. Hvordan snakker vi med hverandre i menigheten? Hvordan «snakker» vi med hverandre på sin epost som går hit og dit? Jeg ønsker at vi tematiserer dette. I visshet om at ord bygger opp og de river ned. Og dessverre kan det se ut for at det er mye lettere å rive ned enn å bygge opp.

Lykke-til med den gode samtalen- på veien mot målet!

Budbæreren

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra kommunikasjonssteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no
Bladet utkommer med
17 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Leverandøren Helthjem Mediapost sørger for at bladet går med avisbud på døren til våre lesere sammen med morgenavisen. De stedene hvor det ikke er avisbud vil Budbæreren som før bli levert av Posten(Bring). Ta eventuelt kontakt med servicesenter@helthjem.no for adresseendring eller tilbakemelding på hvordan levering fungerer.

Budbæreren trykkes på miljøpapir
Tilsluttet Fagpressen

INNSPILL

Gunnar Johnsen

Heia Malvik IL

I august ble supercupfinalen i fotball mellom de to spanske lagene Real Madrid og Sevilla spilt på Lerkendal i Trondheim. I forkant av kampen ønsket Real Madrid å leie Viksletta, hjemmebanen til Malvik idrettslag. Laget spiller i norsk 5 divisjon. Der skulle det kanskje beste laget i verden trene og forberede seg til supercupfinalen på de gode gressbanene Malvik er velsignet med. Men Malvik idrettslag sa nei. Nei til Real Madrid og med det antakelig også nei til en god slump penger. Den lille klubben arrangerer fotballskole for 270 barn. Det kolliderte med Real Madrids behov. Malvik foreslo at Real Madrid kunne bruke en del av anlegget og fotballskolen en annen. Den spanske klubben ønsket ikke det. De skulle ha en lukket trening, noe som ikke var forenlig med å ha 300 barn i området. Dermed sa Malvik nei. Som Frode Forbord i klubbens styre sa det: "Det hadde vært stas å ha Real Madrid på besøk, men det er ikke særlig stas å sende hjem 270 unger."

Jeg leser om dette i den engelske avisen The Guardian. For avgjørelsen vakte oppsikt langt utover Trøndelags grenser. Et nei til Real Madrid var et nei til fotballspillere som Cristiano Ronaldo, Gareth Bale, Sergio Ramos og lagets trener den gamle storheten Zinedine Zidane. Det var et nei til et av verdens rikeste fotballag med spillere som

tjener mer på en uke enn de fleste av oss gjør på et år. Den største stjernen av dem alle, Ronaldo, antas å dra inn rundt 712 millioner kroner i 2016. Det blir omlag 2 millioner kroner i uken, tilsvarende 4 årslønner for en norsk gjennomsnittlig lønsmottaker. Når det gjelder penger er den moderne fotballen på ville veier.

En traust norsk fotballskole ble viktigere enn berømmelsen og stjerneglansen fra noen av de største stjernene innen fotballen. Her måtte toppidretten vike for breddeidretten. Hvor ofte skjer det?

Jeg har stor respekt for avgjørelsen til styret i Malvik idrettslag. Som oftest er det de rike, berømte og de med makt som har forkjørsretten og som forholdene legges til rette for. Jeg tenker på ordene i Jakobs brev der vi kan lese denne salven: "Mine søsken! Dere kan ikke tro på vår Herre Jesus Kristus, herlighetens Herre, og samtidig gjøre forskjell på folk."

Rikdommen, berømmelsen og makt er en permanent fristelse for oss. Derfor er det viktig at noen minner oss om hva som er viktigst i livet. Den påminnelsen kommer ikke alltid fra kirkelig hold. Denne gangen kom den fra den norske 5 divisjonsklubben Malvik idrettslag.

Budbæreren 2006

Frikirken samarbeider

Det er en begivenhet som ikke har fått særlig plass i media i det siste, Budbæreren inkludert. Men begivenheten har stor betydning for oss. 1. september fant en fusjon sted med stor betydning for Frikirken. Norges Kristne Råd og Norges Frikirkeråd gikk sammen og ble Nye Norges Kristne Råd. Frikirken har vært medlem av begge råd. Fra flere hold i kirkesamfunnet blir dette påpekt å være et viktig skritt for økumenikken i Norge. Synodeformann Arnfinn Løyning har vært leder av Norges Kristne Råd og Frikirken har gjennom dette fått markert seg svært positivt. Rent mediefaglig er det viktig å være synlig og helst på en positiv måte. Det har skjedd og Løyning har løst sin oppgave på en god måte. Litt flere i Norge har nå hørt navnet Den Evangelisk Luther-

ske Frikirke. I Norge er det flere som tror Frikirken er en liten sekt. Det fikk jeg høre fra professoren på Universitetet i Oslo under en forelesning om Norske kirkesamfunn innen studiet religionshistorie. Det var den ene gangen jeg tok ordet i forelesningssalen! Vi skal ikke være en liten innadvendt gruppe, usynlig i samfunnet. Nei, vi skal være til stede i det samfunnet vi lever i. Derfor er den ovennevnte fusjonen så viktig. Det er historisk at vi er en del av et organ hvor alle sitter, fra pinsevenner til katolikker. Økumenikk handler ikke om å være utydelig og usynlig i møte med de andre. Vi skal få være trygge på hvem vi er. En luthersk evangelisk bekjennelseskirke. Er du trygg på ditt ståsted kan du møte hvem som helst. Da er dialog ikke noe truende, men berikende.
Anne-Kristine B. Wiecek, Bb nr 16

«Why do we fall?»

ETTERTANKE
Linn Sæbø Rystad

Jeg har utsatt meg for noe utenfor komfortsonen min. Villig og med stor iver har jeg kastet meg inn i noe der jeg konstant blir evaluert, en doktorgrad.

Det er ikke slik man kanskje kan tro at når du skriver på en doktorgrad kan du isolere deg på kontoret ditt i fire år og komme ut for å undervise litt imellom, men ellers får du være i fred.

Nei, det er innlevering av oppgave etter oppgave og presentasjon etter presentasjon.

Du må stadig vise andre hva du holder på med og ofte er det ting du ikke er helt i mål med. Et paper man gjerne skulle hatt fire uker til på slik at det ble bra. Det er "work in progress".

Dessuten skal folk kommentere på det du har skrevet eller lagt frem. Selv om man generelt er vennlig er det jo også en utdanning der du lærer å være kritisk og å lese tekster kritisk, så det kommer som regel noen momenter til forbedring.

Det er ikke alltid like lett. Særlig ikke hvis du er en sånn som meg, som er vant til at skole var noe man kunne. Der gikk det bra. Der var

jeg flinkest. Hvis du er vant til å ikke trenge å prøve så mange ganger før det går bra, da sliter du i et PhD-program. Jeg må innrømme at det har blitt noen tårer og at det sikkert kommer til å bli flere.

Å ta en doktorgrad er rett og slett en øvelse i ydmykhet. Ydmykhet for at det ikke er mulig å lære alt på en gang. Ydmykhet for at det finnes en hel haug med andre som er like flinke som deg og bedre. Det er også en øvelse i romslighet. I å være romslig med deg selv og gi seg selv lov til å feile. Det er nemlig lov til å satse alt på en teori i den ene oppgaven og bomme totalt. Det er faktisk bra for da vet du at det ikke var en god teori. Og det hjelper deg frem mot målet - disputas om noen år.

Begge mine veiledere har vært gode til å peke på at det å skrive doktorgrad, ja, egentlig det å være i akademia, er læring hele veien. Hvis du ikke utsetter deg selv for noen nederlag lærer du mindre.

For meg har ikke dette vært læring som kun har vært nyttig i doktorgradsløpet. Det er læring for livet. Jeg er ganske sikker på at det å lære å feile er noe flere enn meg kan ha nytte av og noe flere enn meg kjenner på at er utfordrende. For vi vil ofte være flinke, vise en perfekt fasade, takle livet. Kanskje fordi vi tenker at alle andre gjør

det. Kanskje fordi fasaden er det som holder meg oppe. Kanskje fordi vi tror det skal være sånn. Det trenger det ikke. Vi gjør feil. Vi klusser ting til. Vi er mindre ydmyke enn vi kanskje bør være. Vi er mennesker.

I helgen har jeg og mannen sett Batman triologien. Helt i begynnelsen ser vi hovedpersonen som liten gutt. Han leker med en venninne og faller ned i en brønn. Etter litt komme faren hans ned til ham i et tau, rekker ham hånden og sier: "Why do we fall, Bruce?" Faren svarer på sitt eget spørsmål: "So we can learn to pick ourselves up again". Det ligger ingen fordømmelse der. Ikke noe skjenn. Bare en anerkjennelse av at livet er slik at vi faller og at det går an å komme seg på bena igjen etter fallet. Denne linjen går gjennom triologien som en tråd. Hver gang Batman har lyst til å gi opp blir han på en eller annen måte minnet på disse ordene.

Jeg ser faren til Batman som et bilde på Gud. Når jeg faller vil Gud alltid være der for å plukke meg opp, uansett hvor stort og dypt jeg faller. Det er bilde som bærer meg. Ikke bare gjennom doktorgraden, men gjennom livet. Kanskje er det et bilde som kan bære deg også.

Why do we fall? So we can learn to pick ourselves up again.

Stilhet

Ren stilhet er blitt så uutholdelig for det moderne mennesket at det nå finnes mobil-applikasjoner som tilbyr bakgrunnsstøy. Applikasjonene, med navn som «SoundCurtain», «Ambiance» og «Coffitivity», gir deg lyden av for eksempel en kafé i Paris på øret. Vi er kommet til et punkt hvor vi må ha lyd rundt oss (...) I Jesaja 30,15 sier Bibelen: «I stilhet og tillit, skal deres styrke være.» Stilhet er et tegn på åndelig styrke! Stille stunder sammen med Gud setter fart på din åndelige utvikling og hjelper deg i å vokse i din gudsrrelasjon.

Anne Gustavsen i Korsets Seier

Gledeskilde

Gled dere alltid i Herren! Igjen vil jeg si: Gled dere! Det er Paulus som kommer med denne oppmuntringen i Fil. 4.4. Uansett omstendigheter har vi en gledeskilde når vi får leve i felleskap med Jesus. Ingen glede er større enn å få være hans barn, løst ut av vår situasjon som syndere og satt i frihet til å leve sammen med Jesus og hans etterfølgere. Et sted der foran har vi en herlighet som venter på oss. Når vi kommer til gudstjenester og andre samlinger i kirken, er det godt å ha dette med seg i tankene. Vi kommer sammen for å glede oss over det liv vi har fått. Vi kommer sammen for å oppmuntre og hjelpe hverandre. Vi kommer sammen for å tilbe vår Herre og Gud.

Sigmund Sandåker i
Frikirkeaktuelt

Ordets makt

Eit stygt ord kan følge eit menneske for resten av livet. Men eit godt ord kan være noe eit menneske bygger på og lever etter resten av livet (...) Barn og ungdomar spesielt blir knuste og øydelagde veldig fort og enkelt med bruk av feil eller stygge ord. Eg bruker ein stor del av mi tid som far og som ungdomsarbeidar til å hjelpe dei som har dårlig sjølvbilde pga ord som nokon sa eller skreiv om dei eller deira familie. Før du seier eller skriver dine tankar til nokon annan tenk for deg sjølv, «Om mine ungar, mine vener, mi familie skulle høyre dette frå nokon annan, kva skulle eg seie då?» «Som de vil at andre skal gjera mot dykk, så skal de gjera mot dei».

Benni Wiencke på Herøy
Frikyrkje sine nettsider

» Når jeg faller vil Gud alltid være der for å plukke meg opp, uansett hvor stort og dypt jeg faller.

To frikirkemenigheter i Trondheim

Etter mange år med sterk vekst, er tiden kommet for et skifte i Trondheim Frikirke. Ulike syn på hvordan menigheten skal ledes og hvem som skal lede den, har gjort det vanskelig å bygge en felles menighet. «Tilsynsorganet i Frikir-

ken har vært med i problem- og konfliktløsningen i Trondheim Frikirke hele veien, og har fått god innsikt både i helheten og detaljene, som ikke handler om hvem som har rett eller feil, men om ulike vurderinger og strategier», heter det i en felles uttalelse fra tilsynsapparatet, som blant annet Jarle Skullerud har signert. Konklusjon og tilråding er klar og entydig: Å etablere en ny Frikirkemenighet i Trondheim, i tillegg til

den nåværende menigheten. Frikirketorget og tilsynsorganet vil bistå begge menighetene i tiden fremover. Det er utarbeidet en veiledning for prosessen videre, der medlemmer i Trondheim Frikirke oppfordres til å ta aktivt del i ulike tjenester i menigheten, samtidig som de som ønsker det, fristilles til å bli med i den nye menigheten. (Bb)

Stor misjonsfeiring i Kristiansand Frikirke

Det ble fullt hus i Kristiansand Frikirke søndag kveld 9. oktober, da Søndre presbyterium inviterte til jubileumsfeiring for Frikirkens 100-årige misjonsarbeid. Tidligere misjonærer og gjester fra Taiwan var blant de spesielt inviterte, og møtte stor applaus da de kom frem.

Tekst og foto
Geir Arne Johansen

— Velkommen til jubileumsfest, og spesielt velkommen til dere som har arbeidet ute i verden i misjonens tjeneste, sa Jan Ivar Nilssen i sin velkomsthilsen til de fremmøtte i Kristiansand Frikirke, før han overlot ordet til Jan Gossner. Sistnevnte er nå pastor i Oslo Søndre Frikirke, men var selv forstander i sørlandsmenigheten fra 1997 til 2009. Fra talerstolen mintes han menighetens misjonsengasjement: — Her i vekkelsesfolkets sør-arena var det et stort engasjement for misjonen, og det har båret frukt. Samtidig ser vi at kirkesamfunnet vårt nå må gjøre nedskjæringer, også i misjonen. Kjære misjonsvenner og frikirkefolk; skal vi finne oss i det, spurte Gossner forsamlingen og oppfordret til å gi så det monner til misjonsarbeidet.

— **La misjon være hovedsaken**
— Skal vi bli enige om at 2016 blir et vendepunkt? At vi etter hundre

år, igjen skal la misjonen bli hovedsaken i menigheten og i det vi gjør? Jesus sier; høsten er moden. Det vi som kan være med og høste inn. Vi kan gå fantastiske tider i møte, dersom vi lar misjonen være hovedsaken, sa Gossner. Mange hadde tatt turen til jubileumsfesten, ut over menighetens medlemmer. Randi Corneliussen (66) er opprinnelig fra Kristiansand, men bor nå i Tveit. Hun er medlem i Den norske kirke, men har gode venner som er aktive i Tveit Frikirke. — Jeg trives godt i Frikirken, og opplever at det er et godt fellesskap der man blir sett. Det er så mye nydelig sang og musikk her, også er det fantastisk å se hva de unge kan få til. At småbarnsforeldre reiser ut i verden for å forkynne evangeliet, det synes jeg er enestående, sier Corneliussen. Aud-Irene og Per Svein Høyer-Jonassen (66) er medlemmer i Kristiansand Frikirke, og synes det er stas å få være med og feire at Frikirkens misjonsarbeid fyller 100 år. — Det vi får høre om fra Taiwan, Kina og de andre landene er fantastisk. Det viser at det som en gang ble sådd fortsetter å vokse og gro, så det er viktig å understreke igjen at misjon er hovedoppgavet vårt, sier Per Svein.

Sterke inntrykk

I Kristiansand Frikirkens visjonsdokument, sist revidert i mars i år, står det at i menigheten skal det være naturlig for unge mennesker å være misjonærer, og fellesskapet vil støtte enkeltpersoner og familier som ønsker å dra ut på DTS/Bibelskole eller lignende livsforvandlerende prosjekter. — Menighetens mål er jo å sende ut 20 misjonærer innen år 2020, så misjon står på dagsorden hele tiden, bekrefter Aud-Irene.

Hun tror det er fruktbart å jevnlig sende ut unge team, fordi det kan resultere i misjonsoppdrag både i nær og fjern framtid. — Vi ser at ungdommene kommer tilbake med en helt annen glød og interesse, legger Per Svein til. Hovedpastor Sigmund Sandåker synes misjonsjubileet ble en flott markering av at Frikirken har drevet misjonsarbeid i 100 år. — De jeg har snakket med er takknemlige, begeistret og inspirert. Både appellen som Jan Gossner holdt og hilsenen fra misjonsleder Terje Bjørkås gjorde inntrykk, sier Sandåker. Han opplever at gjestene fra Frikirkens gamle misjonsland, Taiwan, satte en spiss på feiringen. — Men det sterkeste var nok å se alle nåværende og tidligere misjonærer samlet på podiet. Oppdraget fortsetter til det er fullført, sier Sandåker.

Veien videre

I sin hilsen til Søndre presbyterium delte misjonsleder Terje Bjørkås av sine tanker og visjoner om fremtidens misjonsarbeid. — Når vi arbei-

HOVEDOPPDRAGET Aud-Irene og Per Svein Høyer-Jonassen fra Kristiansand Frikirke er glade for at misjon står høyt på dagsorden i menigheten.

der med strategiske planer for årene som kommer er det viktig å ha en noenlunde felles forståelse av hvor vi er, hvor langt et vi kommet i forhold til å kunne si at oppdraget er fullført. Og hva var oppdraget? Jo, så enkelt formulert som å gå ut og evangelisere folkeslagene, og så vet vi hva Johannes fikk åpenbart på Patmos. Vi kan vel si det slik at vi er et sted mellom Matteus 28 og Åpenbaringen 7. Det vi med relativt stor sikkerhet kan si er at drøye to milliarder fortsatt ikke har hørt, og at en av hovedutfordringene før vi kan si at folkeslagene er nådd med evangeliet er knyttet til Islam, sa Bjørkås. Samtidig er det stor bevegelse i hele den muslimske verden. Derfor ønsker misjonslederen at Frikirken skal få være med å utvikle et responscenter, der muslimer og andre som søker Jesus på

Kulturhelg i Vågsbygd Frikirke

Fra torsdag 24. til søndag 27. november er det klart for kulturhelg i Vågsbygd Frikirke. Forfatter og musiker Levi Henriksen «bokbader» med journalist i Dagbladet Fredrik Wandrup torsdag kveld, før han spiller konserten «Levi rocker Fri-

kirken» med Kortreist økumenisk bluegrass-band på fredag. – Dette er en spesiell konsert, som vi tror vil være av interesse for mange. Levi Henriksen er en etterspurt forfatter og musiker. Når vi nå får besøk av Levi, tror vi mange vil være interessert i høre ham, skriver pastor Stein-Vegard Antonsen på menighetens hjemmeside, som opplyser at billetter til arrangementene kan bestilles på nett eller kjøpes ved inngangen.

Søndag formiddag blir det festgudstjeneste med avduking og vigsling av glassmaleri, prekestol, døpefont og alter. Ordfører, kunstner og førstepastor Hammersmark vil være til stede, og det arrangeres stor kirkekafe. Søndag kveld blir det forestilling og konsert med profesjonelle dansere og musikere.

nettet kan bli identifisert og bli kontaktet av lokale kristne for oppfølging og medvandring. I november reiser han til Midt-Østen for å ha innledende samtaler med lokale partnere om etablering av et slikt senter.

Samlet inn 50 000

Jubileumsfeiringen i Søndre presbyterium resulterte i over 50 000 innsamlede kroner til Frikirkens misjonsarbeid. Menighetskoret i Arendal Frikirke og Kristiansand Frikirkens kammerkor stod for de musikalske innslagene, og det ble lest et dikt av Halvard Myhren som oppsummerer Frikirkens misjonsarbeid. Vi deler et utdrag her: «MISJON! Hvilket herlig og spennende ord; at Herren oss sender langt ut over jord, med ordet om frelse til alle som tror, at Jesus er sendt oss som frelser og bror. 2. Det startet en gang ved Gennesaret sjø; Han mettet fem tusen med småfisk og brø'. Han kalte disipler og bad dem å gå til jorderiks ender for Guds ord å sjå. Kan hende de

STAS Det brøt ut stor applaus fra salen da tilsynsmann i Søndre tilsynsområde Arnfinn Østerberg inviterte tidligere misjonærer frem på podiet.

trodde det mest var en spøk. Har Mesteren slett ingen greie på brøk? Kan vi som fiskere bringe hans ord til frelse for folkene ut over jord? De skulle ha vært her på festen i dag og hørt hvordan folk etter folk har slått lag, med Jesus, som hadde den veldig visjon: Å nå alle folk på vår jord med misjon. Så nå er vi samlet til stort jubilé. I ett hundre år har vår kirke vært med, i verdenshistoriens største stafett. Jo, sannelig fikk ikke Frelseren rett! Til Ankang i Kina, en fjern orient, ble Sommernes, Frikirkens første mann sendt. Og da han med skip til det ukjente dro, da var det i sannhet en reise i tro. Snart reiste det flere mot Ankang i øst. I dag kan vi se en ufattelig høst, for det som ble startet i all enkelhet, er nå blitt en blomstrende stor menighet!»

SØSTERKIRKER Frikirkens misjonsleder Terje Bjørkås ble overrakt gaver fra synodeformann Wu fra Taiwan.

Misjonsfeiring i Lørenskog Frikirke

Under Lørenskog Frikirkes jubileumshelg, 15-16.oktober, var Katie og Kjell Magne Møgster på besøk. Deres fire barn har vokst opp som misjonær barn i Mali.

- Frikirken har vært veldig gode til å ta vare på oss misjonærer. Vi ble invitert på misjonærkonferanse før vi dro ut og mens vi var ute i åtte år, hadde vi en nærhet til kirkesamfunn og lokalmening-

het. Vi har tidligere gått i Lørenskog Frikirke og vi hadde en sterk tilknytning til Sula Frikirke hvor vi også flyttet tilbake, forteller de i samtale med pastor Frank Ersvik.

- Hva er det fineste og vanskeligste ved å være misjonær?

- Det å ikke kunne språk er utfordrende, men når vi har gjort alt vi kan og måtte stole på Gud i

SAMMEN -Vi er sammen om kallet og oppdraget er ikke fullført, understreket pastor Petter Lande Johansen (t.h) i sin oppsummering. Johan Tidemann Johansen hadde med seg evangelister fra Taiwan og Per Sommernes (t.v) uttrykte stolthet over det hans foreldre fikk utrette, men han innrømmet at prisen for tjenesten hadde vært høy.

Tett på misjon gjennom 100 år

Det ble to timer tett på frikirkens ytre misjonsarbeid gjennom 100 år i Moss Frikirke søndag 16.oktober. Sterke vitnesbyrd om velsignelse og offer gikk igjen i jubileumsprogrammet.

Tekst og foto **Odd Borgerstrand**

Det er 100 år siden Frikirkens første utsending, Ole Anton Sommernes, startet arbeidet i den kinesiske innlandsbyen Ankang i Shaanxi-provinsen. Det tok misjonæren fem måneder å komme fram. I dette distriktet fikk Frikirken arbeide til alle misjonærer ble kastet ut av Kina i 1949 i forbindelse med kulturrevolusjonen.

Det gjør sterkt inntrykk når etterkommere av misjonspionerer forteller om sine opplevelser fra denne tiden, og i Moss Frikirke var det Per Sommernes, sønn av Ole Anton, som ga oss et blikk inn i misjonens velsignelser og offer. Per var bare to år gammel da han kom til Kina i 1934. Ankang var preget av uro, og i 1937 ble byen bombet av japanerne. Han opplevde det traumatisk å bli skilt fra sine foreldre da han måtte gå på skole en ukes båtreise unna. Her snakket de en annen dialekt og

unge Per måtte lære seg dialekten for å unngå mobbing. Da han som 14-åring kom hjem til Moss ble han bare kalt kineseren. Familien Sommernes opplevde en rekke tragedier i sin misjonsperiode. To av brødrene til Per døde, en tredje bror ble hardt kvestet i trafikkulykke, og bestefar og to tanter omkom i Tafjord-ulykken på Vestlandet.

Midt i dette uttrykte Per Sommernes stolthet over det hans foreldre fikk utrette, men han innrømmet at prisen for tjenesten hadde vært høy. På 1990-tallet tok misjonær Johan Tidemann Johansen opp kontakten med menigheten i byen, og under jubileumsmarkeringen i Moss kunne Tidemann Johansen fortelle at menigheten består av 800 medlemmer. I byen er det om lag 10.000 kristne, og det etableres stadig nye grupper.

Frikirken startet virksomhet på Taiwan noen år etter at Kina stengte sine grenser. To evangelister fra Taiwan deltok under dagens festgudstjeneste, med takk for at norsk misjon brakte evangeliet til Taiwan og at utsendinger i tillegg også viste seg som gode og varme medmennesker. I dag forkynnes budskapet på en rekke språk på Taiwan, kunne den ene evangelisten fortelle. Vi ser at arbeidet bærer frukt, sa de, godt tol-

ket av misjonær Johan Tidemann Johansen.

Den alltid kreative Vigdis Stapley sørget for at misjonsbefalingen ble lest på fem ulike språk under dagens gudstjeneste. Hun undret seg også over hva som ligger i tittelen «misjonær». Her fikk hun gode svar, av blant andre tidligere Mali-misjonær Ranveig Johannessen.

-En misjonær er en person som krysser grense med et kall om å bringe ordet om Jesus til andre mennesker, og samtidig være et godt medmenneske, mente hun. Blant gjestene var også søster Stefani, som er misjonær i Norge. Hun fremførte på meget godt norsk barnesangen «Min båt er så liten» som sin jubileumshilsen.

Sammen om kallet

-Vi er sammen om kallet og oppdraget er ikke fullført, understreket pastor Petter Lande Johansen i sin oppsummering. Misjonærløsgjengen Johan Tidemann Johansen minnet om at det alltid følger løfter med Guds befalinger. -Det kan være smertefullt å gå ut. Den historien kjenner vi godt i Frikirken. Jesus kjente selv på smerten, men velsignelsen er dobbel. Det aller viktigste er at vi eier det evige liv, konkluderte Johansen i dagens misjonsgudstjeneste.

Misjon

Unni Westli har gitt Anna Sommernes en stemme og et ansikt i en monolog hun har laget ut fra Sverre Sommernes bok om foreldrene. Monologen gjorde at misjonskallet kom nær for de som i jubileumsåret har fått høre den.

Tekst og foto

Anne-Kristine Bjørgvik Wiecek

Frikirkens Arbeidermøte i januar, sommerstevnet Visjon og blant annet Moss og Oslo Østre Frikirke er to av menighetene som har fått høre Unni Westli gi stemme til Anne Sommernes, «misjonærens hustru».

I Moss Frikirke og Oslo Østre Frikirke var Frikirkens første misjonærens sønn Per Sommernes tilsted sammen med flere i sin storfamilie. Det ble et verdig og sterkt møte med mor og farmors stemme. Unni Westli får fram Annas frimodighet og visshet om at hun fikk «ordet fra Gud», men også Annas morshjerte og sorg over tap av to sønner og adskillelsen med de to sønnene som hun var borte fra i 12 år.

Det er både vondt og flott å høre tan-

bønn. Det ga oss sterke opplevelser, sier Kjell Magne. - Det fineste er at du får jobbe med sjelen. Det er en ære å komme rett på de viktige spørsmålene i livet til menneskene, sier Katie.

- Og det vanskeligste? Avskjed med mennesker som du er blitt glad i, og det å lure på hvordan går det med dem, sier Kjell Magne Møgster.

- Mali er på mange måter et glemt land. Du vil-

le ikke hørt om dem, hvis ikke Frikirken var der. Nå feirer vi Misjon 100 år, men jeg er bekymret for misjonens økonomi. Dette må ikke bli en markering av slutten på norsk misjonsinnsats i Mali for Frikirken, siden begge Baltzersens snart blir pensjonister. Hva skjer da? Frikirkens misjon trenger vår økonomiske støtte, sa Katie Møgster som en utfordring til en stor jubileumsgave.

ble mennesket Anna

kene til Anna, og det er viktig at hennes stemme kommer fram. Misjon kommer nært oss. Vi får møte et menneske. «Anne Sommernes, et liv til etterfølgelse». Det er siste setning i Unni Westlis utmerkede monolog.

«Liten, men god som gull»

Frikirkens misjon er ikke den største, men god som gull sa seniorpastor Arnfinn Løyning i Oslo Østre Frikirke under velkomsten på jubileumsmarkeringen. - Vi hørte daglig leder i paraplyorganisasjonen Norme, Anne Lise Søvde, si under Visjon at Frikirken skiller seg positivt ut i misjons-Norge ved at vi går til «de unådde», sa Løyning.

«De unådde» er en betegnelse som brukes om folkeslag som enten har færre enn to prosent evangeliske kristne, eller som ikke har en lokal, stedegen menighet som kan vokse uten hjelp utenfra.

Kun 1 av 100 misjonærer sendes ut til «de unådde», som befinner seg i 10-40-vinduet hvor vi blant annet finner landene hvor Islam er majoritetsreligion.

Terje Bjørkås, misjonsleder i Frikirken talte i Oslo Østre Frikirkens jubileumsgudstjeneste.

Guds rike går fremover. Operation Wolds 2016-statistikk viser at 160 000 mennesker hører budska-

pet om frelse hver dag. 1600 mennesker blir på verdensbasis frelst, hver time! Likevel er det mange mennesker som ikke kjenner noen som kan fortelle dem. Og hvordan kan de ta imot, hvis de aldri får høre, spurte han forsamlingen.

- Jeg verdsetter alt lokalt misjonsengasjement i menighetene, men vi trenger som kirke å gå dit ingen vil gå. Vi må gå til de som ikke har hørt enda. Vi er takknemlig for 100 år, og vi trenger at dere fortsatt støtter opp om vårt felles misjonsarbeid, sa Bjørkås.

STERKT Unni Westli har laget en monolog basert på Sverre Sommernes bok om foreldrene, der hun gir stemme til Anna Sommernes.

MØTE Unni Westli og Sommernes familie i Østre Frikirke.

Misjonsfest i Levanger

Misjonsfest måtte Levanger Frikirke ha, selv om vi hadde feiret tidligere. Den første misjonær i Frikirken, Ole A Sommernes, ble innviet til Misjonærtjeneste i Kina, på Ytterøy, august 1915.

1. Verdenskrig var i gang, og alt måtte være mer enn usikkert. Det er et hav mellom kommunikasjon-

og transportmuligheter, fra nå tilbake til den tiden, da kallet brant i mange unges hjerter i Europa, en nød for de store ufredste skarer i Kina, og de trosset alle betenkeligheter og dro. Året ble 1916, og verden var ikke blitt noe mer sikkert sted. Men misjonens Herre, hadde sin frelsesplan klar for det kinesiske folkeslag. Det hastet å få innført evangeliet før store politiske utfordringer kom til å stenge landet for mange tiår. Nå var den beleilige tid, og fra de minste kroker i landet vårt, og til de yngste barne- og ungdomshjertekroker, presset kallet på, de sa JA og reiste i tro.

Det var en stor begivenhet, skriver gamle Henrik Sandstad, Sigvars

far i sin dagbok 32 år senere, da Sommernes var tilbake og hadde med seg den kinesiske frøken Lo, den første som ble døpt i deres menighet i Ankang. Som en påminnelse og ettertanke til oss i dag, var halve befolkningen på øya samlet til dette store møtet, mellom misjonsvenner og foran dem, sto der lys levende, frukten av deres gaver og bønner. Arbeidet hadde båret frukt.

Så vi måtte feire en gang til, kor og orkester, masse kaker og bløtkaker, slips og finkjole, tenkte vi passet bra. Og fest ble det. Vi hadde med oss ReJoicing, et økumenisk gospelkor og vi startet med, GO tell it on the mountain, that Je-

sus Christ is born! Jubelsangen og takkens toner steg under vårt nye høye kirketak. Arne Martin Pedersen og Øivind Berg trakterte pianoet, sammen med Inga Marie Pedersen på bass. Det var sterkt å høre solisten fortelle om korleder Lyder Storhaug, som så ham, unggutten i Eureka, ungdomskoret som var i Levanger Frikirke for 30 år. Det ble det viktigste vendepunkt i hans liv, og kordirigent Åse Raket Bøhn kunne nikke til at det var rike ungdomsår.

Les hele saken på www.budbaren.no

Tekst Inga Marie Pedersen, Sigvar Sandstad og Anne Græslis Nordvoll

FEST Eldste Sigvar Sandstad og pastor Anne Græslis Nordvoll

Brev fra Mali

I MELM (Evangelisk Luthersk Misjon i Mali) er misjonærfamilier i ferd med å etablere seg lenger sør i landet fordi styret i misjonen ønsker de fleste familier ut av Mopti fylke som nå beskrives som en krudd-tønne.

En av misjonærfamiliene i sør er imidlertid klar for Mopti!

Pastor Solomon tar over som mediaansvarlig i MELM og fru Rahila gleder seg til å lande i fulaniens "hjemland".

Møt en familie der både barn og foreldre overrasker oss!

Nigeria, en dag i juni 2016:

Tre misjonærbarn på 15, 17 og 19 år er opptatt med sine studier.

De to eldste skal ha eksamen dagen etter. En

Stavern frikirke på menighetstur:

Felleskap i sentrum

SAMHØRIGHET Små og store fra Stavern Frikirke var samlet på Solåsen leirsted.

Helga 23.-25 september var femti barn i alderen 0-10 år og like mange voksne sammen på Solåsen leirsted.

Tekst og foto **Bjarne Lindbekk**

Barna preget opplegget med bl.a. rappelling, taubane og fotballturnering med lag satt sammen av barn og voksne. Barne- og ungdomspastor Sigrunn Sundet Sandstad sier at alle de nye barnefamiliene har gjort Stavern frikirke til en typisk generasjonsmenighet og beriket miljøet:

- For å kunne skape et godt fellesskap er vi avhengig av flere generasjoner: Barnas lekenhet og kreative innfallsvinkler, mellomgenerasjonens innsatsvilje og styrke til å gjennomføre ting, og ikke minst de eldres lange erfaring.

Nettopp fellesskap var et gjennomgangstema under oppholdet, og i sin velkomsthilsen siterte Hilde Stavne Børud en definisjon av begrepet: «Felleskap skapes ved at ei gruppe mennesker er sammen om noe som gir en viss samhörighet.» Men fellesskap innebærer også aktiv innsats fra de

som tilhører fellesskapet, understreket hun.

Pastor Ane Gunhild A. Sveen tok i sin åpningstale utgangspunkt i fortellingen om Jesus som vasker disiplenes føtter. Denne fortellingen er for bilde for alt kristent fellesskap. Det er viktig å vaske andres såre føtter, billedlig talt, men det er like viktig å la andre vaske våre egne såre føtter.

Erik Andreassen, pastor i Oslo misjonskirke, hadde lørdagens hovedinnlegg. Han talte om han som er midtpunktet i det kristne fellesskapet, nemlig Jesus. Med livsnære eksempler viste han hva det innebærer å leve sammen med Jesus i hverdagen.

Fellessamlingen lørdag kveld ble en demonstrasjon i samspill mellom generasjoner der de voksne deltok i utfordrende aktiviteter til elle vill jubel fra barna. I noen aktiviteter var det opplagt en fordel å være liten! – Kvelden ble avsluttet med huskonsert der noen av utøverne også delte tro og tvil med fellesskapet.

Fellesskapsfølelsen kom også sterkt fram på familiesamlingen søndag da barn og voksne feiret nattverd sammen.

Meløy søndre menighet

Ingen livs

Kort fortalt: Rundt 1890 brøt det ut en stor vekelse i Meløy. Mange ble frelst og disse brøt tidlig med sognets noe autoritære prestestyre. Allerede i 1891 dannet "utbryterne" sin egen menighet

Tekst og foto **Anfinn Myrvang**

—Meløy frikirkemenighet. Menigheten vokste raskt. Allerede få år etter menighetsdannelsen hadde i underkant av 400 mennesker brutt med Statskirken og meldt seg inn i Frikirken. Vi ser at Frikirken etter hvert ble et betydelig kirkelig tyngdespunkt i Meløy, og spesielt i Sørbygda. Ja, på Engavågen kunne man (og kan kanskje fortsatt?) regne Frikirken for "folkekirken" på stedet. Menigheten har i dag 670 medlemmer, derav 111 med stemmerett. Pastor i 75 prosent stilling (Jostein Ek) og menighetsarbeider i 50 prosent (Kristian Johansen).

Har båret frukt

Hva er så fruktene av menighetens tilstedeværelse i Meløy? Resultatet av en slik "gransking" vil nok avhenge av hvilke mål man legger til grunn. Dessuten vil mange av fruktene være vanskelig å umiddelbart få øye på, fordi mange av disse finnes på det private, personlige plan. Men det vi vet er at menigheten har tatt vare på mennesker i alle livets faser, mange mennesker er blitt lagt til, virksomheten har til tider vært stor og variert for folk i alle aldre, menigheten har vist i bygdene gjennom utadrettede arrangement, den har vært "fadder" for

Nordtun framhaldskole og Nordtun HelseRehab... Listen er lang. I Meløy søndre frikirkes 125-årige historie har det selvfølgelig vekslet mellom med- og motvind, gledestopper og daler mellom bølgene. Men menigheten har alltid vært levende tilstede i Meløy. Og i vil både tro og mene at frikirkens tilstedeværelse i alle disse årene har vært både til inspirasjon, glede, velsignelse, fornyelse, frelse. Om vi ikke hadde sett slike frukter underveis, og ikke tror at de finnes, så har vel neppe menighetens plass vært berettiget.

Gjennom alle disse årene har menigheten hatt "bare" åtte forstandere (i dag pastorer):

Gjennomsnittlig tjenestetid er godt over 14 år, noe som sier litt om utholdenhet i pastortjenesten. Dagens pastor er Jostein Ek, som ble innsatt i 2015.

Innholdsrikt og variert

Menighetens 125-årsjubileum ble markert med fire ulike arrangement i Osa frikirke helga 17 – 18. september. Fest på ettermiddag lørdag - med hilsener, historiske smakebiter og høye kaker. Senere på kvelden var det huskonsert hvor lokale krefter ga til beste sang og musikk av høy kvalitet. Her fikk vi høre husbandet på Nordtun HelseRehab, UiO-koret og flere solister.

Søndagen startet med gudstjeneste hvor "gammelpastoren" Gunnar Engebretsen innledet og synodeformann Jarle Skullerud talte sterkt om å tilgi og velsigne de vi møter i vår hverdag.

En solid kirkekafe ble etterfulgt av en inspirasjonssamling, hvor Skullerud innledet til samtale om hvordan vi kan møte våre medmennesker i bygda.

Viktige påminnelser

- Vi må hjelpe, være vennlige, til-

av dem faster og ber for foreldrene som hun antar også denne dagen er aktive i misjonens tjeneste i Mali. Den yngste jenta er hjemme sammen med hunden.

Telefonen ringer midt i bønnen. "Det er pappa! Vi er på hotellet her i byen". Jenta springer av sted, men gutten blir tilbake. Enda en spøk fra faren! Da han etterpå får tilsendt et bilde av familien på hotellet, løper han av sted.

For den yngste jenta er gjensynet med famili-

en helt uvirkelig. Bare hunden skjønner umiddelbart at det ikke er en drøm. Den legger labbene på skuldrene til pappa Solomon og gråter av glede.

Mali, oktober 2014:

Baltzersen får nye naboer. En misjonærfamilie fra Nigeria skal lære fransk i Bamako. Etter et par uker kommer meldingen fra de tre tenåringene de har forlatt i hjemlandet: "Vi har flyktet over

markene til Kamerun sammen med onkel og tante. Boko Haram har kontroll over hovedvegene. Ikke vær redde! Hold dere i Mali!"

I flere år har disse barna faktisk blitt forberedt på at foreldrene en dag kommer til å reise fra dem. Den visjonen har onkelen fått. Da deres misjon (EMS) ønsket å sende familien Solomon til Mali, var det tenåringene som sto på. De visste at onkel og tante i hjembyen ville ta imot dem som sine egne barn.

trerett 125-åring

gi og velsigne - i nabolag og nærmiljø, i vennekrets og på arbeidsplass. Vi må ikke dvele ved seire eller nederlag, med stole på Ham som sa: "Se, jeg gjør alle ting nye!" Nyttige påminnelser fra Frikirkens øverste leder, Jarle Skullerud, da han gjestet menigheten i forbindelse med 125-årsjubiléet.

Menighetens pastor gjennom 20 år, Gunnar Engebretsen, var også hjertelig tilstede sammen med sin Mona. De bor i dag i Porsgrunn. Gunnar utfordret me-

FEIRING Sentrale personer i Frikirken og i menigheten gjennom mange år: Fra v.: Synodeformann Jarle Skullerud, Helge Halsos – eldste i vår menighet, Per Arne Engamo – eldste, Jostein Ek – pastor i vår menighet i jubileumsåret og tidligere pastor Gunnar Engebretsen.

nigheten ved å peke på Jesus som eksempel for oss: Jesus hadde tid for menneskene han møtte. Jesus så menneskene, Jesus handlet og Jesus utfordret.

BLOMSTER

Gunnar Engebretsen, som var pastor i 20 år, fra 1976-1996, overrakte sine blomster til menigheten til 98-årige Dagny Hansen.

Man tager . . . Og lager ein tombola

Man tager ein stykk pastor og ein stykk lausmunna medlem.

Om vi skulle markert misjonsjubileet? Ja, det må vi få til, eg skal heller gjere det eg, ramla ut av munnen ein gong tidleg på våren. Så kom hausten og alvoret sigande. Heldigvis finst det

mange gode medhjelparar og Excel.

Det første man tager er ein stykk pastor Erhard Hermansen som vil lage misjonsgudstene. Det gjorde han med trøkk på misjon – og misjonsglede.

Det neste man tager er ein ektemann som kan med dampomnen på kjøkenet og som kjøper rømmegraut i stort hos Meieriene. Då kan ein gjere store misjonspengar på å selje graut for ein hundrelapp. Og kyrkjelyden var grundig

informert om at dette handla ikkje om at dei skulle få seg ein hyggeleg og billeg middag. Dette skulle gi pengar i misjonskassa.

Dermed var dei to største enkeltpunkta på plass. Det neste man tager er då altså Excel. Flytskjema. Kven varmar pølser til dei som ikkje likar graut? Kven lagar kaker? (Jada, Sunnmøre, klart vi å ha kaker, også etter rømmegraut!) Kven serverer graut? Kven vaskar opp? Til kva klokkeslett? Og vi putta inn namn i firkantane. Ein time

Stødig til rørs

Lisbeth (59) og Arvid (60) Reindal kom til Meløy og Nordtun HelseRehab - Frikirkens helseinstitusjon - våren 1986 med tanke om å bli i tre-fire år. Nå har de rundet 30 år i institusjon og bygd, og har slått seg til ro med at her blir de inntil de kan pensjonere seg.

Tekst og foto **Anfinn Myrvang**

Vi hadde ingen tilknytning fra før, verken til Engavågen eller til Nordtun HelseRehab, da vi landet her. Så nok på Nordtun mer som et interessant springbrett til andre helserelaterte oppgaver. Men etter hvert vokste lojaliteten til institusjonen frem og Nordtun fikk stadig større plass i hjertene våre, samstemmer de to veteranene, som har ytt av sin faglige kapasitet og trofasthet på Nordtun gjennom en mannsalder.

Arvid ble ansatt som daglig leder på Nordtun. Han er utdannet ved Diakonhjemmet og har senere studert bl.a. administrasjon og arbeidsrett. I dag er han nestleder. Lisbeth har sykepleie- og helse-søsterutdannelse og har jobbet som avdelingssykepleier det meste av tiden. Med små avbrekk er det disse stillingene som har vært deres oppgave å fylle. Nordtun Hel-

seRehabs start som helseinstitusjon gikk til tider ikke helt rett frem. Skikkelige skjær i sjøen, som nært kunne forårsaket forlis, dukket jevnlig opp de første årene. Men som daglig leder gikk Arvid på med ukuelig mot for å lose Nordtun inn i trygt farvann.

Fra motbør til medvind

- Nei, jeg ville ikke rømme skuta når motvinden blåste som sterkest. Og "kulingene" kunne dreie seg om alt, fra Nordtuns rennomé, drosjekrøll, bank som sviktet, økonomikrise og saftige klask fra trygdesystemet. I tillegg skulle Nordtun markedsføres vidt og bredt. Utfordringene ble tøffe, men gleden og lettelsen desto større da vi kom i smulere farvann.

- I dag tør jeg si at Nordtun HelseRehab nyter stor anerkjennelse både i bygda og innen helsemiljøet. Vi har rimelig god og langsiktig avtale med Helse Nord. Institusjonen har funnet sin plass, og vi får gode tilbakemeldinger både fra helsefaglig hold, fra ansatte og fra pasientene.

Da Nordtun startet sin virksomhet i 1985 var det med 18 årsverk og lavt belegg. I dag telles 37 årsverk på lønnslista, derav bl.a. seks fysioterapeuter, ergoterapeut, lege og psykolog og en solid helsefaglig stab, og vi leverer over avtalen med Helse Nord. Navneendringene viser også til en institusjon i endring. I starten var Nordtun Rekonvalesent hjem et sted for hvile, ro og rekreasjon. Etter hvert ble aktiv behandling og opptrening satt i sentrum. Dermed

FRA MOTGANG TIL MEDGANG: Arvid ofret både nattesøvn og lange arbeidsdager for å få Nordtun HelseRehab til å blomstre som helseinstitusjon.

endret man navnet til Nordtun Opptreningssenter, og i dag snakker man om Nordtun HelseRehab.

Om forholdet til Frikirken

Hvordan merkes forholdet mellom Frikirken og Nordtun HelseRehabs i det daglige liv?

- Synoden driver ingen innblanding i vårt daglige virke. Og slik må det være. Men vi får positive tilbakemeldinger. Vi merket godt at Arnfinn Løyning hadde et varmt og godt hjerte for Nordtun den tiden han var synodeformann. Synodekontoret får referat fra for eksempel alle våre styremøter, og styret for Stiftelsen Nordtun HelseRehab velges av Synoden. Stiftelsens vedtekter har også sitt utspring i Frikirken. Om Frikirken skulle være uenig i måten vi driver på, må den kaste deler av – eller

hele – styret. Noe slikt har aldri skjedd.

Når nye ansettes hos oss, har deres faglige fundamentet første-prioritet, men vi krever at det vises lojalitet til vårt grunnsyn.

Fysisk og åndelig omsorg

Dere har begge hatt lederstillinger på Nordtun. Hva ønsker dere å formidle?

- Det er viktig å se hver enkelt pasient og å ta den enkelte på alvor. Pasientene kommer hit med ulike problemer i bagasjen. Da skal vi støtte og hjelpe slik at livet blir godt å leve videre. Dette skal vi gjøre ut fra Frikirkens grunnsyn, sier Lisbeth.

Det Jesus sier i Matteus 25, vers 35- 40 har vært Arvid sitt mantra, overført til de ansatte som skal sette dette ut i livet: "For jeg var sulten og dere gav meg mat, jeg var hjemløs og dere tok dere av meg, jeg var syk og dere så til meg ... Det dere gjør mot en av mine minste, gjør dere mot meg".

- Men Nordtun sitt oppdrag lig-

på ei definert oppgave er det mange som kan – og vil – gi.

Og så er det sjølve moroa. Man tager mange hundre gevinstar! Kyrkjekontoret og bruktbukken tok i mot gevinstar. Ikkje innpakka. Verdi på cirka 20 kroner. Og det hauga seg opp. Til slutt hadde vi 500 gevinstar. Takk til mange givarar. Og så er det hemmelege suksessfaktoren for å enkelt lage tombola: Man tager og kjøper ferdig rulla lodd på nettet. Til ein billeg penge. Då er

det berre å telje opp gevinstar, putte rett antall lodd i store baljer og la ballet begynne.

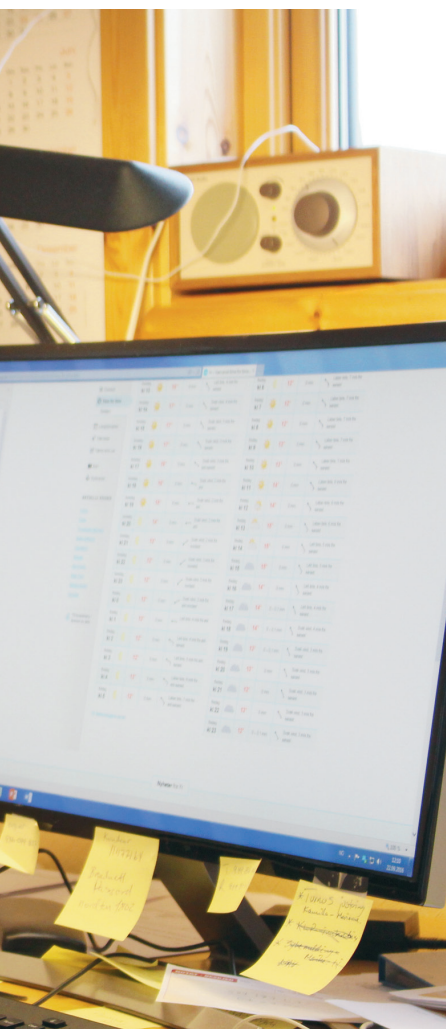
Man tager også kjekke folk som gav gevinstar til loddbok som låg på nokre butikkar og elles gjekk si innsamlingsrunde på kyrkjekaffi fram mot misjonssøndagen, noko som også gav full utteljing.

Då sto det igjen berre å telje opp. Med kollekt fekk vi inn over 50.000 kroner. I tillegg har vi igjen 200 gevinstar som gir oss ein ekstra kjekk

kyrkjekaffi seinare i semesteret – og ekstra pengar til misjonen.

Ok, så er det kanskje ikkje god takt og tone å snakke om pengar. Men skal ein drive med misjon må man tage fram lommeboka. Og du verda kor kjezt ein kan ha det medan ein gjer det. Gud til ære oss til gavn, som ho seier ei av dei med rømmegraut-ausa.

Torill Myhren

ger først og fremst i å levere helsetjeneste, sier han.

Det gode miljøet på Nordtun HelseRehab legges merke til, ikke minst av pasientene. Det har vel ikke kommet av seg selv, Lisbeth og Arvid?

- Som ledere må vi se og bry oss om den enkelte arbeider, være blid og oppmuntrende i det daglige livet, vi må ikke isolere oss bak kontordøren. Og vi syns det er herlig når vi kan gi rom for kreative krefter og ha en lett og humørfylt tone både mellom oss ansatte og mellom ansatte og pasientene. Vi ønsker først og fremst at pasientene skal oppleve et opphold hos oss som trygt og livsbejande, at de skal få ny appetitt på livet – og selvfølgelig bedre helse.

Menneskevenner

Og nettopp det er blitt Nordtuns varemerke. Det merkes også blant folk i bygda, som opplever Nordtun som et åpent og trivelig sted å stikke innom.

- Kom inn og ta deg en kopp kaffe og en prat, er det mange som blir møtt med, enten de tar seg en tur langs turveiene rundt institusjonen eller tøyser og strekker i den utendørs treningsparken. Åpne dører, hva enten det gjelder arrangement på huset eller i det daglige liv, er et kjenne-merke for Nordtun.

Lisbeth og Arvid er begge oppriktige og engasjerte menneskevenner. Uten dem hadde neppe Nordtun vært hva stedet i dag vit-terlig er: en oase.

- Det har vært en utrolig spennende og givende reise, ikke minst det å bli kjent med så mange ulike mennesker gjennom 30 år, sier Lisbeth. Og Arvid legger til: - Det går ikke an å slette Nordtun fra livet og minnet. Dette har vært en berikende arbeidsplass, på tross av slit i perioder. Vi føler nok at vi har lagt ned de beste årene av våre yrkesliv her. Mye av vår egen sjel vil nok for alltid være knyttet til Nordtun.

MENNESKEVEENN: På Nordtun kommer du ikke utenom Lisbeths imøtekom-mende, trygge og varme omsorg.

Den Evangelisk Lutherske Frikirke har ca. 22 000 medlemmer fordelt på 83 **fri kirke** LYNGDAL menigheter. Lyngdal Frikirke er en voksende menighet med 330 medlemmer, hvorav 160 med stemmerett. Menigheten er lokalisert midt i sentrum av Lyngdal, og eier sitt eget kirkebygg hvor utbygging er under planlegging. Vår visjon er «Vi vil formidle en tro på Jesus som berører hverdagen til folk i Lyngdal». Vår hovedpastor går av med pensjon, og vi søker nå etter ny

HOVEDPASTOR i inntil 100 % stilling

Vi søker en hovedpastor som er glad i Jesus og mennesker, med evne til å bygge relasjoner, lede, samarbeide, inspirere og formidle. Personlig egnethet tillegges stor vekt. Lønns- og arbeidsvilkår i henhold til Frikirkens lønns-regulativ. Spørsmål rettes til hovedpastor, Helge Hollerud: 915 98 968 helge.hollerud@frikirken.no eller fungerende eldsterådsleder Arnfinn Østerberg: 920 80 965 aosterberg@vfkirke.no For mer informasjon se www.lyngdalfrikirke.no

Søknadsfrist: 31.12.2016
Tiltredelse fra 1. august 2017.
Søknad med CV sendes: aosterberg@vfkirke.no eller Lyngdal Frikirke / Arnfinn Østerberg, Pb 348, 4577 Lyngdal

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Den Evangelisk Lutherske Frikirke har ca. 22 000 medlemmer fordelt på 83 **fri kirke** KRISTIANSAND menigheter. Kristiansand Frikirke er lokalisert i Kristiansand sentrum, i eget nyrenovert bygg, og har 1425 medlemmer. Det er åtte ansatte fordelt på fem årsverk. Menighetens visjon er «Åpne hjerter - oppover og utover», og våre verdier er Levende tro, Inkluderende fellesskap, tjenestevillighet og takknemlighet. Da vår hovedpastor har nådd aldersgrensen, søker vi nå

HOVEDPASTOR i 100 % stilling

Er du en motiverende og samlende leder? Vil du være med å utvikle menigheten videre, i samarbeid med eldsteråd, stab og mange frivillige? Teologisk utdanning er ønskelig, men ingen betingelse. Personlig egnethet tillegges stor vekt. Tiltredelse fra våren 2017 eller etter avtale. For mer informasjon se www.kristiansandfrikirke.no Spørsmål rettes til administrativ leder Endre Sagedal, 94010309, endre.sagedal@frikirken.no eller nåværende pastor, Sigmund Sandåker, 48059175, sigmund.sandaaker@frikirken.no

Søknad med CV til: kristiansand@frikirken.no
Søknadsfrist: 01.12.2016

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Ledig dugnadsstillinger under Visjon 2017
Visjon – Frikirkens sommerfestival – er Frikirkens viktigste årlige samlingspunkt i idylliske Stavern. Visjon har blitt arrangert på Stavern folkehøgskole Fredtun siden 1982 og har hatt som mål å begeistre og fornye Frikirkemedlemmer i alle aldre. Visjon er særegent ved sin kombinasjon av rekreasjon og fellesskap i tunet, og et variert program som spenner fra storfamiliesamlingen Hits for alle, til nattverdsamling og konserter. Til Visjon 2017 som går av stabelen 19.-23.juli, trenger vi:

Teknisk ansvarlig(e)
Overordnet ansvar for: Lyd, lys, bilde, stagemanager, camping og sikkerhet. Ansvaret kan deles på flere om ønskelig. Det er ønskelig at en representant for det tekniske ansvaret sitter i festivalkomiteen.

Lydteknikere
Vi trenger 3-5 teknikere. Ansvarsområde kan variere fra enklere møter og lydoppsett til avanserte produksjoner.

Lysteknikere
Vi trenger 3-5 teknikere. Ansvarsområde kan variere fra enklere møter og lysoppsett til avanserte produksjoner.

Skjermansvarlig
Vi trenger 3-5 teknikere. Ansvarsområde kan variere fra enklere møter og skjermvisninger til avanserte produksjoner.

Stagemanager
Vi trenger 1-2 som kan håndtere avanserte produksjoner der det er mange folk og mikrofoner i bruk. Stagemanager er bindeledd mellom teknikere og utøvere på scenen.

Campingansvarlig
Ansvarlig for organisering og innkvartering av festivalens campinggjester

Sikkerhetsansvarlig
Ansvarlig for festivalens sikkerhet i alle ledd.

Kontakt festivalleder Børge Greaker på 934 68 143 ved eventuelle spørsmål om stillingene. Alle stillinger er ulønnet i kroner og øre, men det vil kunne gis rabatt på festivalen. Den største lønnen er å få være med å tilrettelegge for Frikirkens største samling i et godt team. Velkommen!

Den Evangelisk Lutherske Frikirke har ca. 22 000 medlemmer fordelt på 83 **fri kirke** HÅNES menigheter. Hånes Frikirke i Kristiansand ønsker hver dag å se barn, unge og voksne bli møtt av Guds kjærlighet. Vi drømmer om å være en menighet som betyr en *forskjell* i menneskers hverdagsliv der Jesus er sentrum. Vi søker etter ny

PASTOR i 100% stilling

Du må kunne lede oss videre i en spennende fase hvor unge småbarnsfamilier er vårt hovedfokus. Vi ser etter en person som:

- er visjonær og kan lede
- har evne til å utruste andre
- har gode kommunikasjonsevner
- har hjerte for småfellesskap og generasjonsarbeid

Stillingen vil kunne formes etter de gaver du har, og personlig egnethet vil bli tillagt stor vekt. Vi oppfordrer unge kandidater til å søke. Tiltredelse etter avtale, men senest 1. August 2017. Lønns- og arbeidsvilkår etter Frikirkens regulativ. For mer informasjon kontakt leder av eldsterådet Jørn Simonsen (telefon 900 60 095 eller epost jorns@nordialog.no eller tilsynsmann Arnfinn Østerberg: aosterberg@vfkirke.no/ 92 08 09 65.

Send en kortfattet søknad med CV.
Søknadsfrist: 20. November.

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

“Skal jeg seile min egen sjø?”

Fra dagen jeg kom til verden til jeg var 18 år levde jeg et trygt og godt liv. Jeg hadde familien, venner, skolen og kirka rundt meg til enhver tid. Det eneste store valget jeg husker jeg gjorde var videregående utdanning. Og da jeg ble sammen med ei jente.

Da jeg var 19 flyttet jeg hjemmefra; tiden var inne for å ta egne valg, leve uavhengig og bli voksen. Jeg er nå 29 år. De siste 10 årene har jeg bestemt meg for bibelskole, militær, år i utlandet, jobb, bachelor, inngå et forhold, avslutte forholdet, jobb, periode i utlandet, forlove meg, ny jobb, gifte meg,

master, få barn. Valgene jeg har tatt i 20-åra vil jeg ta konsekvensene av resten av livet.

Jeg begynte å jobbe i Hamar Frikirke da jeg var 22 år, og de fleste av valgene mine ble tatt med gode venner, kollegaer og mentor tett på. Jeg har vært privilegert, og jeg har fått være både venn og mentor for mange andre, og fått vært tilstede for de når de har stått i vanskelige valg og gått sine runder med livet. Jeg har vært heldig.

Vår naturlige reaksjon når våre håpefulle er blitt 18 år, er å legge en hånd på de, be en bønn og tak-

ke for alt det gode, og sende de ut i verden med brask og bram. Så ber vi en stille bønn om de finner veien tilbake til oss når familien er stiftet og utdanningen er på plass, gjerne med nytt giv og engasjement fra den kirken de naturligvis kobler seg opp mot i storbyen.

Jeg tror ikke vi er ment til å koble oss ut, håpe på det beste og la 20-åringene seile sin egen sjø. De trenger frihet, ja, de trenger rom, ja, de trenger å kunne prøve og feile, ja! Men kan vi være der for de og med de midt oppi dette? Kan vi koble den enkelte unge voksne hos oss eller som reiser fra oss,

med en som har levd 10, 20, 30 eller 40 år lengre? En som kan spanere en middag i ferien og ringes i ny og ne? Som ikke skal ha svarene, men en som bryr seg, lytter, lærer, og sammen prøver å finne ut “hva holder Gud på med her?”

Ingenting har forberedt meg bedre på livet enn å være tett på mennesker på denne måten – og spesielt de som tenkte på en helt annen måte enn meg. Det har gjort meg rik, og jeg fortsetter gjerne til dagen jeg sovner for siste gang.

Eirik Fjellestad

Les debattinnlegg på vår nettside www.budbareren.no

Gi **DÅPSKLUBBEN**
TRIPP TRAPP
fil et barn
du er glad i!

Med Dåpsklubben TRIPP TRAPP får barna gode bøker, DVD-er og CD-er rett hjem i postkassa. De blir kjent med Bibelens fortellinger, med kveldsbønner og mange fine barnesanger. Bøker på bokmål og nynorsk.

- For barn fra 0 til 12 år
- Ingen krav til minstekjøp
- Tilbud om 3 pakker årlig

Velg
GRATIS
velkomstgave!*

*Du betaler bare porto

GAVE
1

Englebilde på lerret
Verdi 228,-

GAVE
2

Gynge lite grann CD
Verdi 199,-

GAVE
3

Lille sau
Bok og tøylam
Verdi 188,-

Flere velkomstgaver finner du på
www.tripptrapp-klubben.no

Dåpsklubben TRIPP TRAPP drives av IKO-Forlaget
Telefon 22 59 53 00 · E-post ordre@iko.no
www.iko-forlaget.no

DÅPSKLUBBEN
TRIPP TRAPP

Bahai eller kristen?

Da jeg var 20 år kom jeg i kontakt med religionen bahai. En fredsel religion grunnlagt på 1840-tallet. Dens lære tiltalte meg – alle religioner ble sagt å ha den samme Gud. Og jeg møtte Bahai-Jesus. En vis mann som kirkenes mørke prester hadde forvrengt. Men viktigst i den flotte religionen: Fortapelsen var borte. Alle blir frelst, og det vil bli fremmet fred på jorden gjennom FN og det internasjonale språket esperanto.

Jeg fortalte min mor begeistret om bahai, men hun ble skeptisk. Hun gikk og kjøpte meg en Bibel. Innenfor permen har hun skrevet: «Kjære Yngve! I Joh. 3,16 står alt du trenger å vite». Hun rakte meg Bibelen og gav meg en påskyn-delse: «Jeg har hørt at det er mange ungdommer som går i Fri- kirken for tiden...».

Min mor er ei vis kvinne, men det tok fire år før jeg kom til tro. Det var tøffe år, men Jesus fant meg, eller man kan si: Min Johan- nes3,16-Jesus har klassisk kristen lære: Han frelste meg fra langt mer enn esperantoen.

Yngve Andersen

B-post

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

Tips oss: **22 74 86 00** eller **budbareren@frikirken.no**

- Vi må tenke stort om barn og unge

Aina Beathe Øberg Framnes er ansatt som prosjektleder for barn og unge i Drammen Frikirke, der blant annet øvinger med barnekoret Helt Konge og bibelkvelder for ungdom fyller dagene.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?

- Jeg gleder meg stort over å være en del av en menighet der jeg føler jeg er hjemme! Følelsen av å bli verdsatt i jobben min, og personlig, er viktig for meg, og det føler jeg at jeg virkelig blir her! Det å se at ungdommer og barn føler seg hjemme i en menighet og kan se på det som et sted man totalt kan være seg selv og bli sett. det er utrolig viktig for meg: Inkludering. Jeg gleder meg over at jeg kan få være med på å starte opp og å få være en del av barnekor, aktiviteter for barn og opplegg for ungdom, unge voksne\studenter.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Jeg har så mange favorittbi- belord at det blir vanskelig å vel- ge. Jeg er veldig glad i Salmenes

FAKTA

Navn: **Aina Beathe Øberg Framnes**
Alder: **31**
Sivilstatus: **Gift**
Menighetstilhørighet: **Drammen Frikirke**
Virke: **Prosjektleder for barn og unge i Drammen Frikirke**

ENGASJERT – Vi må la barn og unge bi- dra i gudstjenesten, sier prosjektleder i Drammen Frikirke Aina Beathe Øberg Framnes.

bok, fordi det er skrevet ned bøn- ner og tanker fra mennesker som oss, dette er jo 3000 år gamle tan- ker. Bibelen er like reell i dag som den gang, den viser oss veien i våre liv, der vår verden er rotete, kaotisk og uforståelig, kommer Bibelen med ro og undervisning. De hadde like mye «ups and downs» den gang, som vi har.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Dette er et sterkt og stort bud- skap! Om vi ser på hverandres menigheter som en del av Guds menighet og ikke som konkurren- ter blir vi så mye sterkere. Jeg mener at vi må tenke stort om det å la ungdommer og barn bidra i gudstjenester, gi dem rom og kan- skje noen av de eldre i menighe- ten vil bidra med noe på aktivite- ter for barn eller ungdom. Vi har så mye å lære av hverandre, og

det må vi ikke glemme!

- Er det noe spesielt som opp- tar deg for tiden?

- Den 19. desember skal vi ha en konsertkveld, der barnekoret først synger fra kl. 17:30, så har vi en liten kaffepause, deretter skal mannen min og jeg ha en li- ten konsert. Så dette er vel noe som opptar meg akkurat nå for ti- den.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til in- spirasjon for deg som kristen?

- Rut og Deborah i Det gamle testamentet. Samt ei ufattelig tøff dame som det står kun tre setning- er om i Dommerne: Jael. Det er mange sterke kvinner som blir nevnt i Bibelen, og det synes jeg er veldig spennende å lese om.

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøytidelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. Jan Moldvær har levert følgende bidrag

Legevisitt

Helsa til den gamle kona på gården hadde begynt å skranke, og i samtale med datteren ble de enige om at det kunne være fint med et besøk av presten og dok- toren. Nå falt det seg slik at det var doktoren som kom først, og han gav seg god tid med den gamle. Et- ter besøket ville datteren vite om moren var fornøyd med visitten. «Å ja. Det var riktig hyggelig å prate med

presten», svarte hun. Datteren ble bekymret for at moren var uklar og hadde begynt å rote: «Men mor, da! Det var jo ikke presten, men doktoren som var her!» «Å, ja. Jeg syntes nok han var noe nærgående, da»!

Jan Moldvær utfordrer Berit Rygh

www.budbareren.no